

Åsa Ericsson, Äktenskapsbrott.

Att bli den där förtrogne eller förtrogna till den som vänsterprassla är ett högst tveksamt förtroende man borde besparas. Man dras in i en värld av lögn, hemligheter och moraliska tveksamhet. Med eller mot sin vilja tvingas man in i ett dubbelspel man aldrig bett om. Det blir en värld full av sjaskigheter.

Åsa Ericsson studerar detta fenomen på sitt sedvanliga lika närgångna som sparsmakade sätt i romanen "Äktenskapsbrott". Med sitt egna signum av prosalyrik berättar hon om den nära väninnan till Niklas, som får höra honom dela med sig av alla detaljer kring sin otrohet med Pia. Hon, väninnan, för inte informationen vidare till någon. Allra minst till Karolina som är Niklas fru och som hon möter vid återkommande parmiddagar. Men förtroendet är dyrköpt för henne. Hon har själv varit ett av Niklas tidigare snedsprång. Det skapar en känsla av skuld hos henne som tvingar henne kvar i rollen av passivt vittne. Det finns en känsla av utnyttjande boken igenom. Niklas använder hela sin omgivning för rätten att både ha kakan och äta den. När han så vill få barn med båda sina kvinnor får bokens jag nog. Hon tar fram geväret hon fått i arv och brukat för vildsvinsjakt. Lögnen måste få ett slut. Men visst blir jag som läsare förvånad när hon riktar gevärspipan mot just den person hon gör. Vems är skulden? Och varför går Niklas ständigt fri? Sveket blir också ett svartjukedrama.

Detta är en närgången studie av otrohet, svek och relationers naivitet. Svart i livssynen och med ett stort avstånd mellan människor. Men oerhört välskriven med ett poetiskt mättat språk.

Jakob Carlander